

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/49/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8212209544
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8212209544.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobcu K. O. O. Y. A. so sídlom K. I. X, XXX XX O., Y., zapísaná Z. P. U. pod č. XXX XXX XXX, konajúca na území A. republiky prostredníctvom K. O. O. Y. A., pobočka J.y, so sídlom C. X, XXX XX K., T.: XX XXX XXX, zapísanej v U. registri U. súdu K. I, oddiel: Po, vložka č. XXXX/B, právne zastúpený usadenou euroadvokátkou JUDr. Helena Strachotová, so sídlom P.V.Rovniaka 5194/1, 036 01 Martin, proti žalovaným: 1/ M.. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. XXX/XX, XXX XX K., 2/ M. C., rod. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. XXX/XX, XXX XX K., obaja právne zastúpení advokátom JUDr. Ambróz Motyka, so sídlom Námestie SNP 7, 091 01 Stropkov, o zaplatenie 3.107,65 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov, č.k. 5C/2/2013-240 zo dňa 28. augusta 2020 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Bardejov, č.k. 5C/2/2013-263 zo dňa 10. septembra 2020, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok v spojení s dopĺňacím rozsudkom v jeho napadnutej časti, t.j. v časti výroku I. o povinnosti žalovaných spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 493,41Eur s 9,5 ročným úrokom z omeškania zo sumy 523,41Eur od 15.08.2011 do 05.04.2012 a s 9% ročným úrokom z omeškania zo sumy 493,41Eur od 06.04.2012 do zaplatenia z titulu zmluvy o revolvingovom úvere a vo výrokoch IV. a V. o trovách konania s upresnením, že o výške takto priznanej náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

II. Stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom v spojení s dopĺňacím rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Žalovaní sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 703,18 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 239,77 Eur od 01.09.2011 do 29.03.2012; s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 209,77 Eur od 30.03.2012 do zaplatenia; s úrokom z omeškania vo výške 9,5% ročne zo sumy 523,41 Eur od 15.08.2011 do 05.04.2012 a s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 493,41 Eur od 06.04.2012 do zaplatenia, a to do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamieta.

III. Zmluvné dojednanie v časti "C) - X. karta" listiny označenej ako "J./zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru" z XX.XX.XXXX v jeho znení cit. "Ďalej žiadam, aby ma spoločnosť R. A. a.s. zaradila do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca, poskytla mi úverový rámec vo výške 20 000,- Sk a vydala úverovú kartu na moje meno. Beriem na vedomie, že moja žiadosť o

vydanie úverovej karty bude posudzovaná najmä na základe údajov uvedených v žiadosti o poskytnutie klasického úveru a priebehu jeho splácania a že v prípade, že po vyhodnotení aktuálnej situácie nebude možné vyhovieť tejto žiadosti v plnom rozsahu, môže R. A. a.s. zmeniť navrhovanú výšku úverového rámca na ním stanovenú nižšiu výšku. Zaväzujem sa splácať čerpaný úver a príslušné náklady v pravidelných mesačných splátkach vo výške minimálne 5% mne poskytnutého úverového rámca, ak nebude dohodnuté inak, a to i telefonicky. Súhlasím s platbami uvedenými v tejto časti. Termín splatnosti je 10. deň v mesiaci, ak nie je dohodnuté inak, a spôsob splácania je zhodný s možnosťou zvolenou v časti B). Úroková sadzba platná ku dňu podpisu žiadosti/zmluvy je 23,4% ročne. Poplatok za správu revolvingového úveru platný ku dňu podpisu žiadosti/zmluvy je 49 Sk mesačne.", je neprijateľné.

IV. Žalovaným spoločne a nerozdielne priznáva voči žalobcovi 54,74 % nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania.

V. Žalobcovi priznáva voči žalovaným spoločne a nerozdielne 100% nárok na náhradu účelne vynaložených trov odvolacieho konania.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 470 ods. 1, § 290, § 298 ods. 1, § 232 ods. 3, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1 až 3, 4 písm. a), 5, § 54 ods. 1, 2, § 39, § 48 ods. 1, 2, § 43a ods. 1, § 43c ods. 2, § 44 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom v rozhodnom čase, § 451 ods. 1, 2, § 457, § 107 ods. 1, 2, § 563 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1, 2, 3, § 5 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov v znení účinnom v rozhodnom období, § 13 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom ku dňu omeškania, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu omeškania.

3. Uznesením Krajského súdu v Prešove, č.k. 12Co/8/2019-190 zo dňa 27.08.2019, ktoré sa stalo právoplatným dňa 14.10.2019, odvolací súd rozhodol, že v konaní pokračuje s právnym nástupcom pôvodného žalobcu, a to so spoločnosťou K. O. O. Y. A. a rovnako zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení rozhodnutia bolo uvedené, že súd prvej inštancie sa nedostatočne zaoberal zistením skutočností, či a kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu, teda kedy začala plynúť premlčacia doba, s tým, že sa nezaoberal ani posúdením vzťahu medzi sporovými stranami ako vzťahom spotrebiteľským a nesprávne aplikoval ustanovenia o premlčaní na daný prípad. Pri odstúpení od zmluvy je pre počítanie plynutia premlčacej doby dôležitý okamih účinnosti odstúpenia od úverovej zmluvy. Odstúpenia pôvodného žalobcu od oboch zmlúv, a to tak zmluvy o spotrebnom úvere ako aj zmluvy o revolvingovom úvere sa stali účinnými dňa 31.08.2011 a 30.09.2011, odkedy je potrebné začať počítať subjektívnu a objektívnu premlčaciu dobu pre vydanie bezdôvodného obohatenia. Subjektívna doba uplynula v roku 2013 a objektívna v roku 2014, takže vzhľadom na to, že žaloba bola podaná v roku 2012, nemohlo dôjsť k premlčaniu žalobou uplatneného nároku. Z uvedených dôvodov zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a toto mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že vzťah sporových strán posúdi ako vzťah spotrebiteľský a opätovne posúdi dôvodnosť a výšku sumy, ktorú sú žalovaní povinní vrátiť žalobcovi.

4. Po zrušení a vrátení veci súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie, pričom vychádzal zo zistení, že Žiadosť/zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 29.03.2008 má viacero častí. V časti „A“ sú označení žalovaní ako klienti, a v tejto časti je aj ich prehlásenie, že sa oboznámili so všeobecnými podmienkami spoločnosti, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou tejto žiadosti/zmluvy a bez výhrad s nimi súhlasia. Časť „B“ je označená ako „Klasický úver“, kde sú uvedené základné parametre úveru. Časť „C“ je označená ako „Úverová karta“, podľa ktorej žalovaní žiadajú, aby boli zaradení do zoznamu žiadateľov o poskytnutie úverového rámca vo výške 20.000,- Sk (663,38 Eur) a aby im bola vydaná úverová karta. Táto žiadosť/zmluva je podpísaná 29.03.2008 žalovaným a žalovanou. Z potvrdenia vystaveného pôvodným žalobcom zo dňa 28.02.2013 vyplýva, že žalovaní čerpali finančné prostriedky spotrebného úveru vo výške 1.659,70 Eur dňa 09.04.2008. Z potvrdenia vystaveného pôvodným žalobcom dňa 28.02.2013 vyplýva, že žalovaní do doby „zosplatenia“ (správne má byť po „odstúpení“, pozn. súdu prvej inštancie) spotrebného úveru celkovo zaplatili sumu 1.419,93 Eur

žalobcovi ešte sumu 493,41 Eur (1.829,28 - 1.335,87), k úhrade ktorej žalovaných zaviazal spoločne a nerozdielne, a v prevyšujúcej časti žalobu žalobcu ohľadom tohto druhého z nárokov (zaplatenie úrokov a poplatkov) zamietol.

7. K žalovanými vnesenej námietke doručenej po rozhodnutí krajského súdu s poukazom na prijatý záver o neexistencii revolvingovej zmluvy uviedol, že žalovaní odvodzujú uplynutie tak subjektívnej, ako aj objektívnej doby na premlčanie ich povinnosti od dátumu 19.12.2009, kedy naposledy čerpali prostredníctvom úverovej karty finančné prostriedky z revolvingu, takže podľa nich k uplynutiu subjektívnej dvojročnej premlčacej doby na vydanie bezdôvodného obohatenia došlo už 19.12.2011, a keďže žaloba bola podaná až po jej uplynutí dňa 07.11.2012 majú za to, že došlo k premlčaniu ich povinnosti bezdôvodné obohatenie žalobcovi vydať. S touto argumentáciou žalovaných sa nestotožnil, pretože premlčacia doba pri bezdôvodnom obohatení plynie ako 3-ročná alebo pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení, ako 10-ročná objektívna doba, a to odo dňa kedy k obohateniu došlo, a v jej rámci sa tento nárok premlčuje aj v subjektívnej 2-ročnej dobe, ktorá plynie od okamihu kedy sa ten, na úkor ktorého došlo k bezdôvodnému obohateniu o tomto obohatení dozvedel, a súčasne keď sa dozvedel kto sa na jeho úkor obohatil. V danom prípade je síce z vykonaného dokazovania zrejmé, že žalovaní z úverovej karty skutočne naposledy čerpali finančné prostriedky 19.12.2009, avšak toto nemôže byť okamih od ktorého možno začať počítať premlčaciu dobu, tak ako to tvrdia žalovaní, pretože v tomto okamihu posledného čerpania finančných prostriedkov žalovanými ešte žalobca nemohol vedieť, že žalovaní sa na jeho úkor bezdôvodne obohatili, a teda že žalovaní, už po tomto dátume nebudú do budúcnosti čerpané finančné prostriedky z revolvingu splácať. Tobôž nebol dôvod, aby si to žalobca myslel, ak žalovaní aj po tomto dátume posledného čerpania, revolving splátkami riadne splácali, pričom poslednú splátku na jeho splatenie učinili ešte 15.12.2010, a keďže splatnosť týchto splátok mala byť k 10. dňu v mesiaci, t.j. žalovaní sa tak 1x mohli so splátkou omeškať nasledujúci mesiac, t.j. dňom 10.01.2011 (t.j. mesiac po mesiaci kedy bola nimi zaplatená posledná splátka), od ktorého dátumu najskôr tak mohlo na strane žalovaných dôjsť k bezdôvodnému obohateniu a súčasne od ktorého dátumu sa tak žalobca mohol 1x dozvedieť, že k tomuto bezdôvodnému obohateniu na jeho úkor došlo, a súčasne kto sa takto na jeho úkor obohatil. Súd prvej inštancie teda uzavrel, že od 10.01.2011 nepochybne nemohla v tomto prípade uplynúť tak subjektívna (10.01.2013), ako ani objektívna (10.01.2014 alebo 10.01.2021) premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia, keďže žalobca si svoj nárok uplatnil žalobou podanou ešte 07.11.2012, a teda pred uplynutím oboch (t.j. subjektívnej aj objektívnej) z uvedených premlčacích dôb. K rovnakému záveru by bolo treba dôjsť, aj keby začiatok plynutia premlčacích dôb bol počítaný od 15.12.2010, t.j. od poslednej splátky učinenej žalovanými (subjektívna by uplynula 15.12.2012 a objektívna 15.12.2013 alebo 15.12.2020).

8. Súd prvej inštancie tak žalovaných zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi z obidvoch žalovaných nárokov celkovo sumu 703,18 Eur (209,77 + 493,41), a keďže sa so splnením svojho záväzku dostali do omeškania, vznikla im aj povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania. V súvislosti s prvým nárokom sa žalovaní dostali do omeškania dňom nasledujúcim po dni účinného odstúpenia žalobcom od zmluvy o spotrebnom úvere, t.j. k omeškaniu žalovaných došlo od 01.09.2011, kedy bola podľa v tom čase účinných právnych predpisov výška úroku z omeškania pre občiansko-právne vzťahy identická s úrokmi z omeškania pre obchodno-právne vzťahy, a to vo výške 9,5%, takže pokiaľ ide o prvý žalobný nárok, žalobcovi priznal 9,5% ročný úrok z omeškania zo sumy 239,77 Eur (1.659,70 - 1.1419,93) od 01.09.2011 do 29.03.2012, ako aj úrok z omeškania vo výške 9% ročne (v súlade s právnymi predpismi bol úrok z omeškania k 30.03.2012 vo výške 9% ročne z dlžnej sumy) zo sumy 209,77 Eur (239,77 t.j. dlžná suma ku dňu odstúpenia - 30 t.j. posledná splátka zaplatená žalovanými 29.03.2012 po odstúpení od zmluvy) od 30.03.2012 do zaplatenia. Pokiaľ ide o druhý žalovaný nárok, žalovaní sa podľa súdu prvej inštancie dostali do omeškania s vydaním bezdôvodného obohatenia dňom nasledujúcim po dni, kedy mali po výzve žalobcu na vrátenie čerpaných finančných prostriedkov z revolvingu dobrovoľne plniť. Keďže žalobca vyzval žalovaných na vrátenie týchto finančných prostriedkov výzvou doručenou žalovaným dňa 13.08.2011, t.j. nasledujúci deň 14.08.2011 bol dňom, kedy mali žalovaní dobrovoľne plniť, takže do omeškania s týmto plnením sa dostali nasledujúcim dňom, t.j. dňom 15.08.2011, od ktorého dňa do 05.04.2012 priznal súd prvej inštancie žalobcovi nárok na úrok z omeškania vo výške 9,5% zo sumy 523,41 Eur (1.829,28 - 1.305,87) a vo výške 9% zo sumy 493,41 Eur od 06.04.2012 do zaplatenia (523,41 t.j. dlžná suma ku dňu výzvy na plnenie - 30 t.j. posledná splátka zaplatená žalovanými 05.04.2012 po výzve na plnenie). V danom prípade vzhliadol potrebu prihliadnuť na mimoriadnu situáciu po a počas pandémie nebezpečnej nákazlivej choroby, preto považoval za odôvodnené v tejto situácii predĺžiť lehotu na priznané plnenie,

a z tohto dôvodu zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi jemu prisúdenú čiastku v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku.

9. O trovách konania rozhodol tak, že žalobca sa v predmetnom konaní domáhal zaplata sumy 3.107,65 Eur, pričom úspech mal v časti o zaplata 703,18 Eur, t.j. úspech mal v rozsahu 22,63% a neúspech v rozsahu 77,37%, pričom rozsahu neúspechu žalobcu korešponduje na druhej strane úspech žalovaných a opačne. Vzhľadom na uvedené, tak súd prvej inštancie v konaní pomerne úspešnejším žalovaným priznal spoločne a nerozdielne voči pomerne neúspešnejšiemu žalobcovi 54,74% (77,37% - 22,63%) nárok na náhradu účelne vynaložených trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

10. O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že keďže v odvolacom konaní, na rozdiel od konania pred súdom prvej inštancie, bol plne úspešný žalobca, súd prvej inštancie mu priznal voči žalovaným spoločne a nerozdielne 100% nárok na náhradu účelne vynaložených trov odvolacieho konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

11. Proti rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalovaní, a to proti výroku I. v časti zaplata sumy 493,41 Eur s prísl., a proti výrokom IV. a V.. Nestotožnili sa s nesprávnou argumentáciou súdu vo vzťahu k začiatku plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej doby pri bezdôvodnom obohatení. V prvom rade poukázali na to, že v predmetnom prípade išlo o spotrebiteľský vzťah, kde štandardnú spotrebiteľskú zmluvu predformuloval dodávateľ, a teda je možné na ťarchu samotnému žalobcovi pripočítať skutočnosť, že zmluva je ex tunc postihnutá absolútnou neplatnosťou. Pôvodný žalobca teda zaviniť uzatvorenie neplatnej zmluvy, preto opakované plnenia, ktoré mu poskytovali boli plneniami v režime bezdôvodného obohatenia, o ktorých vedel už v momente ich poskytnutia, pretože vedel komu, kedy a v akej výške sú poskytované. Z uvedeného dôvodu je preto potrebné konštatovať, že začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby a subjektívnej premlčacej doby sú zhodné a začínajú plynúť u každej poskytnutej splátky dňom jej poskytnutia. Žalobca im poskytol na základe neplatnej spotrebiteľskej (revolvingovej) zmluvy 16 platieb v rôznych výškach, pričom každá z týchto platieb má svoj samostatný začiatok aj koniec plynutia premlčacej doby. Z dôvodu, že žaloba bola doručená súdu dňa 07.11.2012, a posledná suma poskytnutá žalobcom bola zrealizovaná dňa 19.12.2009, došlo celkom jednoznačne k premlčaniu všetkých jednotlivito poskytnutých plnení z bezdôvodného obohatenia v 2-ročnej subjektívnej premlčacej dobe. Uviedli, že keby sa premlčanie posudzovalo len z hľadiska uplynutia objektívnej premlčacej doby, aj v tomto prípade by došlo k premlčaniu prevažnej väčšiny poskytnutých plnení, a nepremľčanými by boli len 3 plnenia poskytnuté žalobcom po 07.11.2009 v celkovej výške 180,- Eur. Poukázali tiež na to, že z potvrdenia o prijatých splátkach vyplýva, že po dni 07.11.2009 uhradili žalobcovi celkovo sumu 546,35 Eur. Úvahy súdu o začiatku plynutia premlčacej doby dňom 15.12.2010, prípadne dňom 10.01.2011, považujú za nelogické, ale aj neobhájiteľné najmä vo vzťahu k celkom jednoznačnému začatiu plynutia objektívnej premlčacej doby pri bezdôvodnom obohatení. Súdom uvádzané posledné splátky z revolvingu vychádzajú z nesprávnych právnych úvah, pretože v konkrétnej veci nešlo o žiadne splátky revolvingu, ale o plnenie žalovaných, ktoré je potrebné posúdiť v režime § 457 Občianskeho zákonníka, pretože revolvingová zmluva bola postihnutá absolútnou neplatnosťou s účinkami ex tunc. Len pre úplnosť dodali, že sumu 209,77 Eur zaplatili dňa 02.09.2020 na účet žalobcu. Poukazujúc na uvedené uviedli, že nesprávny je aj IV. výrok o trovách konania. Pri uplatnení nároku žalobcu vo výške 3.107,65 Eur a dôvodnosti žaloby vo výške 209,77 Eur by neúspech žalovaných predstavoval 6,75% a úspech 93,25%, a teda by im mala byť priznaná voči žalobcovi náhrada trov konania vo výške 86,5% (93,25 - 6,75). Odvolanie proti V. výroku dopĺňacieho rozsudku odôvodnili principiálnou nesprávnosťou úvah súdu o parciálnom posudzovaní úspešnosti strán v jednotlivých štádiách civilného procesu vo vzťahu k náhrade trov konania. Poukázali na to, že pri zrušujúcom rozhodnutí odvolacieho súdu nie je možné spoľahlivo predvídať ako bude rozhodnuté s konečnou platnosťou, preto obsah výroku rozhodnutia súdu prvej inštancie vo vzťahu k trovám konania je vždy závislý na obsahu nového rozhodnutia vo veci samej, a až vtedy je možné v konečných dôsledkoch posúdiť, či odvolanie sa ukázalo ako dôvodné a v akom rozsahu. Uviedli, že sa im javí, že V. výrok dopĺňacieho rozsudku nadbytočným, pretože ak súd prvej inštancie rozhoduje po zrušení svojho predchádzajúceho rozsudku odvolacím súdom, rozhodne v novom rozhodnutí o všetkých trovách konania, teda trovách prvoinštančných aj odvolacích a jednotným kritériom. Zároveň uviedli, že sa javí ako nespravodlivé a aj nelogické, aby mali znášať 100 %-tnú náhradu trov predchádzajúceho

odvolacieho konania za situácie, že súd prvej inštancie rozhodol arbitrárnym rozsudkom o zamietnutí žaloby v celom rozsahu, keď uznávali svoj záväzok voči žalobcovi v rozsahu 209,77 Eur. Navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že v I. výroku zaviazá žalovaných spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 209,77 Eur s prísl. do 30 dní od právoplatnosti rozsudku a vo IV. výroku tak, že žalovaným prizná voči žalobcovi spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania v rozsahu 86,50% o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti rozsudku vyšší súdny úradník súdu prvej inštancie. Zároveň navrhli, aby odvolací súd napadnutý doplnčací rozsudok vo výroku V. zrušil a zaviazal žalobcu zaplatiť žalovaným spoločne a nerozdielne trovy odvolacieho konania v rozsahu 86,50% o výške ktorých rozhodne po právoplatnosti rozsudku vyšší súdny úradník súdu prvej inštancie.

12. Žalobca sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

13. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných nie je dôvodné.

14. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

15. Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že žalovaní namietajú nesprávne právne posúdenie (§ 365 ods. 1 písm. h) C.s.p.).

16. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

17. K námietke o nesprávnom právnym posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že k naplneniu tejto odvolacej námietky nedošlo.

18. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanými je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorené zmluvy sú štandardnými formulárovými spotrebiteľskými zmluvami, kde právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaní sú spotrebiteľmi, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľských zmlúv nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetné zmluvy túto charakteristiku spĺňajú.

19. Je teda nepochybné, že predmetné zmluvy sú spotrebiteľskými zmluvami, pričom aj zmluvy uzavreté podľa Obchodného zákonníka možno považovať za spotrebiteľské. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie správne na posúdenie právneho vzťahu aplikoval ustanovenia na ochranu spotrebiteľa. Je pritom zrejme,

že obsah zmlúv si žalovaní ako spotrebiteľia osobitne nevyjednali a nemali ani možnosť podstatným spôsobom ovplyvniť ich obsah.

20. Odvolací súd nijako nepopiera aplikáciu ustanovení Obchodného zákonníka na úverové vzťahy. Predmetná vec sa však týka záväzkovo-právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasl.). Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu. Ide teda o typický občianskoprávny vzťah a niet dôvodu nechrániť dobromyseľnosť žalovaných ako spotrebiteľov vychádzajúcu z dôvery v objektívne občianske právo.

21. Žalovaní podaným odvolaním vyjadrili nesúhlas s posúdením nimi vznesenej námietky premlčania vo vzťahu k druhému žalobcom uplatnenému nároku vyplývajúceho z neplatnej zmluvy o revolvingovom úvere. Nesúhlasili s určením momentu začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby, pričom mali za to, že žaloba bola podaná po uplynutí tejto premlčacej doby, preto žalobca nemá nárok na zaplatenie dlžnej sumy vyplývajúcej z takto neplatnej uzatvorenej zmluvy. Žalovaní podaným odvolaním nenapadli celý I. výrok rozsudku súdu prvej inštancie, keďže nenamietali postup a závery súdu prvej inštancie vo vzťahu k prvému žalobcom uplatnenému nároku z titulu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako ani vo vzťahu k neplatnosti uzatvorenej zmluvy o revolvingovom úvere, preto sa odvolací súd zaoberal len preskúmaním rozhodnutia súdu prvej inštancie v rozsahu žalovanými uplatnených odvolacích námietok.

22. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že zmluva o revolvingovom úvere nebola uzatvorená platne, čo napokon nebolo v odvolacom konaní namietané a ani spochybnené žiadnou zo sporových strán a s uvedeným záverom sa stotožnil aj odvolací súd. V zmysle uvedeného sú preto sporové strany v zmysle § 457 Občianskeho zákonníka povinné vrátiť druhému všetko, čo v zmysle takto neplatne uzatvorenej zmluvy dostali. Z vykonaného dokazovania súdu prvej inštancie vyplynulo, že žalovaní zo zmluvy o revolvingovom úvere čerpali celkovo sumu 1.829,28 Eur, z ktorej žalobcovi vrátili celkovo sumu 1.335,87 Eur. Keďže žalovaní nevrátili žalobcovi celú vyčerpanú sumu, ale len jej časť, ostáva im vrátiť žalobcovi ešte sumu 493,41 Eur (1.829,28 - 1.335,87). Žalovaní však namietali premlčanie nároku žalobcu na vrátenie tejto sumy.

23. Vo vzťahu k námietkam žalovaných, ktoré sa týkali posúdenia začatia plynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej doby je potrebné konštatovať, že žalovaní v podanom odvolaní nevzniesli žiadne nové námietky, s ktorými by sa už nevysporiadal súd prvej inštancie a na ktoré by v odôvodnení svojho rozhodnutia nereagoval. Odvolací súd v tomto smere poukazuje na bod 66. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, v ktorom sa súd prvej inštancie podrobne vysporiadal s námietkami žalovaných a ozrejmil, prečo nebolo možné odvíjať začiatok plynutia tak subjektívnej ako aj objektívnej premlčacej doby od posledného dňa čerpania finančných prostriedkov žalovanými, ale odo dňa 10.01.2011. S uvedenými dôvodmi a závermi súdu prvej inštancie sa stotožňuje aj odvolací súd, a keďže ako už bolo konštatované, žalovaní v odvolacom konaní nevzniesli žiadne nové námietky, s ktorými by sa už nevysporiadal súd prvej inštancie, opätovné zdôvodnenie ich neopodstatnenosti pre rozhodnutie v tejto veci aj odvolacím súdom by bolo len opakovaním už vyčerpaného zdôvodnenia poskytnutého sporovým stranám súdom prvej inštancie v odôvodnení napádaného rozhodnutia.

24. Vzhľadom na vyššie uvedené, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. v časti zaplatenia sumy 493,41 Eur s 9,5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 523,41 Eur od 15.08.2011 do 05.04.2012 a s 9 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 493,41 Eur od 06.04.2012 do zaplatenia z titulu zmluvy o revolvingovom úvere postupom vyplývajúcim z ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

25. Vo vzťahu k napadnutému výroku IV. o trovách prvoinštančného konania odvolací súd uvádza, že správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách prvoinštančného konania. Odvolací súd len dodáva, že nie je čo vytknúť správne postupu súdu prvej inštancie pri výpočte čistého úspechu žalovaných, preto odvolanie žalovaných smerujúce proti tomuto výroku nebolo dôvodné.

26. Vo vzťahu k napadnutému výroku V. o trovách odvolacieho konania odvolací súd uvádza, že ani v tomto prípade nebolo možné považovať odvolanie žalovaných za dôvodné. V prvom rade je potrebné poukázať na to, že samotný Civilný sporový poriadok v ust. § 396 ods. 3 ustanovuje, že pri zrušení

rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom a vrátení veci na ďalšie konanie, rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí opäť o nároku na náhradu trov konania. Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd vo výroku svojho zrušujúceho uznesenia nerozhoduje o nároku na náhradu trov odvolacieho konania, ale v odôvodnení svojho rozhodnutia uvedie iba odkaz na uvedené ustanovenie, a teda o výške trov celého konania bude rozhodovať súd prvej inštancie postupom podľa § 262 ods. 2 C.s.p.. V praxi tak môže nastať situácia, že súd prvej inštancie rozhodne jedným výrokom o trovách prvoinštančného a aj odvolacieho konania, alebo rozhodne dvoma samostatnými výrokmi, a to najmä vtedy, ak strana úspešná v odvolacom konaní nebola úspešnou v konaní prvoinštančnom, a to či už vcelku alebo sčasti. Odvolací súd v tomto smere poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 453/2019 z 19.11.2019 z ktorého vyplýva, že: „Základné ustanovenie o nároku na náhradu trov konania vyjadrené v § 255 Civilného sporového poriadku (zásada úspechu v konaní) nevyklučuje rôzny pomer úspechu v jednotlivých fázach konania - prvoinštančného, odvolacieho i dovolacieho, ktorý by vyústil do rozhodnutia o nároku na náhradu trov jednotlivých konaní (§ 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku) tromi samostatnými výrokmi. Takéto rozhodnutie potom tvorí základ pre rozhodnutie súdu prvej inštancie postupom uvedeným v § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku.“ Z uvedeného tak vyplýva, že námietky žalovaných o nesprávnom parciálnom posudzovaní úspešnosti strán v jednotlivých štádiách konania vo vzťahu k trovám konania nie sú dôvodné, a teda, že súd prvej inštancie postupoval v predmetnom prípade správne, ak doplniacim rozsudkom formou samostatného výroku rozhodol o trovách predchádzajúceho odvolacieho konania, v ktorom bol v plnom rozsahu úspešný žalobca, keďže jeho odvolanie bolo dôvodné, čím došlo k zrušeniu a vráteniu veci na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

27. Pokiaľ ide teda o vecne správne výroky o trovách prvoinštančného a odvolacieho konania, odvolací súd poukazuje na to, že výroky o nároku na náhradu trov konania musia byť formulované tak, že v nich musí byť uvedené nielen kto a komu má zaplatiť náhradu trov konania, ale musí v nich byť uvedená aj formulácia, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. Len takouto formuláciou výrokov o náhrade trov prvoinštančného a odvolacieho konania bude splnená požiadavka zákona, aby rozhodnutie súdu o nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania v spojení s rozhodnutím o výške týchto náhrad bolo vykonateľné, teda aby bolo spôsobilým exekučným titulom pre prípadné vynútenie ním uloženej povinnosti (pozri NS SR, sp. zn. 6Cdo/222/2016). V zmysle uvedeného potom odvolací súd upresnil, kto a ako o výške priznaných náhrad rozhodne.

28. Vzhľadom na vyššie uvedené preto odvolací súd podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p. s vyššie uvedeným upresnením potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku IV. o trovách prvoinštančného konania a vo výroku V. o trovách odvolacieho konania v prvej fáze.

29. V odvolacom konaní žalovaní neboli úspešní. Naopak fakticky plne úspešný bol žalobca, ktorému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p.). Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil, a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov C.s.p. zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

30. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).